

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Rozvoj, stavební bytové družstvo**
sídlem U Cukrovaru 1282/9, 747 05 Opava
zastoupený daňovým poradcem Punktum, spol. s r. o.
sídlem Otická 758/19, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2020, č. j. 25366/20/5200-11432-711778

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 28. 8. 2020 domáhal zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2020, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 2. 12. 2016, č. j. 3468185/16/3216-50521-806282, platební výměr na daň z příjmů právnických osob za rok 2014 a původní výroková část byla nahrazena novým textem.
2. Žalobce uvedl, že podal řádně a včas přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2014. Podání bylo provedeno elektronicky ve formátu .xml. Spolu s podáním daňového přiznání připojil žalobce přílohy ve formátu .pdf, a to konkrétně účetní závěrku. Vypočtenou daň žalobce řádně zaplatil dne 26. 6. 2015, tato mu byla posléze vrácena dne 20. 7. 2018 a žalobce ji následně znovu zaplatil dne 20. 6. 2019. Žalobce zdůraznil, že žalovaný již jednou o odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daň z příjmů za rok 2014 rozhodl, a to dne 4. 6. 2019, přičemž toto rozhodnutí bylo k žalobě žalobce vedené u podepsaného soudu pod sp. zn. 22 Af 34/2019 rozsudkem ze dne 5. 3. 2020 zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V tomto rozsudku krajský soud uznal, že povinnost struktury a formátu podání se nevztahuje na přílohy podání, že žalobce podal podání ve stanoveném formátu a struktuře, že i kdyby to bylo jinak, je podání ve formě .pdf projednatelné a takové podání má bez dalšího účinky pro správu daní, a že postup správce daně byl nezákonný, neboť nemohl shledat podání žalobce neúčinným. Krajský soud však shledal nedůvodnou námitku prekluze práva stanovit daň.
3. Podle žalobce došlo dnem 2. 7. 2018 k uplynutí lhůty pro stanovení daně. Uvedl, že nelze dvakrát podat řádné daňové přiznání, přičemž v řízení je nyní již nesporné, že k podání DPPO došlo v dubnu a opravného v květnu roku 2015. Po uplynutí lhůty k podání řádného přiznání se přiznání nazývají dodatečná, tudíž výzva ze dne 16. 6. 2016, doručená žalobci dne 22. 6. 2016, byla již obsahem výzvou k podání dodatečného daňového přiznání, nikoli řádného. Tato výzva nemohla způsobit ve smyslu § 148 odst. 2 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb. (dále jen „daňový řád“) prodloužení lhůty pro stanovení daně o jeden rok, neboť by uvedená výzva musela být vydána v posledních 12 měsících prekluzivní lhůty a musela by vést k doměření daně, a to nevedla. Ani platební výměr ze dne 2. 12. 2016 nemohl vést k prodloužení lhůty ke stanovení daně, neboť opět nebyl vydán v posledních 12 měsících prekluzivní doby a nejednalo se o pravomocné stanovení daně. Žalobce navíc tvrdí, že žalovaný natáhl řízení bezúčelně o jeden rok, jeho kroky jsou účelové – v tom smyslu odkázal na bod [27] rozsudku podepsaného soudu ze dne 5. 3. 2020. Žalobce zdůraznil, že pouze zákonné rozhodnutí může být úkonem ve smyslu § 148 odst. 2 a 3 daňového řádu.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V otázce posouzení prekluze práva stanovit daň odkázal na napadené rozhodnutí a rozsudek podepsaného soudu ze dne 5. 3. 2020, č. j. 22 Af 34/2019-61.

Zjištění z obsahu správních spisů

5. Pokud se týče obsahu správních spisů, o tomto není mezi stranami sporu; lze tedy pouze stručně shrnout, že dne 23. 4. 2015 bylo Finančnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj doručeno z datové schránky Punktum, spol. s r. o., daňového poradce, daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za žalobce za zdaňovací období roku 2014, a to

v souboru ve formátu .xml, přičemž přílohou tohoto podání byly soubory ve formátu .pdf, a to mj. účetní závěrka a dále daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za žalobce za zdaňovací období roku 2014 spolu s účetní závěrkou. Následně dne 20. 5. 2015 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce Punktum, spol. s r. o. opravné daňové přiznání za uvedené zdaňovací období ve formátu .xml, přičemž přílohou tohoto podání byly soubory ve formátu .pdf, a to mj. účetní závěrka a dále daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za žalobce za zdaňovací období roku 2014 spolu s účetní závěrkou. Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj vyzval žalobce výzvou ze dne 30. 7. 2015 k odstranění vad podání dle § 74 odst. 1 daňového řádu, spočívajících v nedodržení zveřejněného formátu a struktury podání u přílohy podání – účetní závěrky, kterou se pro účely elektronického podání rozumí elektronické přílohy vybrané údaje z rozvahy a z výkazu zisku a ztráty, a to tak, že podání bude učiněno datovou zprávou „*ve zveřejněném formátu a struktuře*“. Lhůta k odstranění vad byla stanovena na 15 dnů od doručení výzvy.

6. Na uvedenou výzvu reagoval žalobce dne 7. 8. 2015 podáním, ve kterém sdělil nesouhlas s postupem správce daně a uvedl, že účetní závěrku odevzdal v souladu s § 18 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, přičemž argumentace tam uvedená se stran dodržení formátu a struktury podání v zásadě shoduje s argumentací žalobní.
7. Dne 15. 10. 2015 vyrozuměl prvostupňový správce daně žalobce prostřednictvím daňového poradce o neúčinnosti podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2014. Následně až dne 22. 6. 2016 vyzval prvostupňový správce daně žalobce prostřednictvím daňového poradce k podání řádného daňového tvrzení k dani z příjmů právnických osob.
8. Dne 12. 12. 2016 byl žalobci doručen platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014 ve výši 0 Kč. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí se podává, že správce daně poté, co posoudil podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2014 ze strany žalobce jako vadné z důvodu nedodržení předepsaného formátu a struktury u přílohy podání – účetní závěrky, vyzval žalobce k odstranění vad daňového přiznání. Jelikož žalobce ve lhůtě stanovené správcem daně vadu neodstranil, stalo se daňové přiznání neúčinným, o čemž byl žalobce vyrozuměn. Následně byl žalobce vyzván k řádnému podání daňového přiznání a jelikož tak neučinil, přistoupil správce daně k vyměření daně z moci úřední, a to na základě důkazních prostředků, kterými byla pro správce daně tvrzení žalobce uvedená v tiskopise neúčinně podaného přiznání k dani z příjmů právnických osob, když z tohoto podání nevyplývají žádné skutečnosti, které by svědčily o nesrovnalosti jeho obsahu.
9. K odvolání žalobce proti předmětnému platebnímu výměru rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 6. 2019, které bylo k žalobě žalobce zrušeno rozsudkem podepsaného soudu ze dne 5. 3. 2020, č. j. 22 Af 34/2019-61, ve kterém se soud zabýval také námitkou uplynutí lhůty ke stanovení daně a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno před jeho uplynutím. Následně rozhodl žalovaný dne 1. 7. 2020 napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. – dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu,

který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

11. Krajský soud podotýká, že předmětem přezkumu je v projednávané věci pouze námitka uplynutí lhůty ke stanovení daně. K té se soud při v zásadě totožných námitkách vyjádřil již v rozsudku ze dne 5. 3. 2020, č. j. 22 Af 34/2019-61. Krajský soud přitom na těchto závěrech setrvává a nemá důvodu na nich nic měnit.
12. Krajský soud tedy opakuje, že podle jeho názoru vůči žalobci dne 22. 6. 2016 nesměřovala výzva k podání *dodatečného, ale řádného* daňového přiznání, tudíž na běh lhůty pro stanovení daně dopadá v takovém případě ustanovení § 148 odst. 3 daňového řádu, tedy (tříletá) lhůta pro stanovení daně začala doručením výzvy žalobci běžet znovu, přičemž předchozí rozhodnutí ze dne 4. 6. 2019 bylo vydáno v rámci běhu lhůty. Doručením uvedeného rozhodnutí dne 6. 6. 2019 došlo ve smyslu § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu k dalšímu prodloužení lhůty pro stanovení daně o 1 rok do 24. 6. 2020, přičemž běh této lhůty byl stavěn ve smyslu § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu řízením před soudem (po dobu 247 dnů). Lze tedy uzavřít, že bylo-li napadené rozhodnutí vydáno dne 1. 7. 2020, bylo vydáno před uplynutím lhůty pro stanovení daně.
13. Krajský soud nepřisvědčil žalobci v jeho úvaze, že pouze zákonné rozhodnutí může být úkonem ve smyslu § 148 daňového řádu. V této souvislosti soud odkazuje na závěry, které přijal podepsaný soud v rozsudku ze dne 19. 7. 2018, č. j. 22 Af 104/2017-40, že úvaha žalobce „*nemá oporu v právní úpravě, navíc podobné úvahy již odmítl Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 16. 11. 2016, č. j. 7 Afs 156/2016 -59 a ze dne 7. 2. 2018, č. j. 2 Afs 239/2017-29. Ve druhém z citovaných rozhodnutí Nejvyšší správní soud připustil výjimku pro případ, že by předmětný úkon správce daně byl toliko formální a vydaný pouze nebo převážně za účelem prodloužení lhůty pro stanovení daně, což zjevně není tento případ.*“.
14. Na uvedeném závěru nemůže podle krajského soudu nic změnit ani nálezný Ústavního soudu ze dne 12. 11. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 19/17, kterým bylo uplynutím dne 31. 12. 2020 zrušeno ustanovení § 72 odst. 1 daňového řádu. Jak totiž vyplývá z odůvodnění tohoto nálezu, zejména pak bodů 40 a následujících, důvodem ke zrušení citovaného ustanovení bylo to, že zrušované ustanovení porušuje právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním osobních údajů podle čl. 10 odst. 3 Listiny. Z hlediska v projednávané věci zkoumané problematiky tak bylo lze přijmout ústavně konformní výklad tohoto ustanovení; nadto vadný postup daňových orgánů se vázal v zásadě výhradně až k aplikaci § 74 daňového řádu.

Závěr a náklady řízení

15. S ohledem na uvedené skutečnosti soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 18. listopadu 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu